

ת"פ 30753/08/15 - מדינת ישראל נגד ש' ו' (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

ת"פ 30753-08-15 מדינת ישראל נ' ו' (עציר)

תיק חיצוני: 347533/2015

בפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

מדינת ישראל

המאשימה

ע"י בא-כוחה עו"ד קובי הרוש

נגד

ש' ו' (עציר) - בעצמו

הנאשם

ע"י בא-כוחו עו"ד אלי בניה

גזר-דין

הנאשם הורשע ביום 31.3.16 לאחר שמיעת ראיות בעבירות של הפרת צו שנועד להגן על אדם, הפרעה לשוטרי והעלבת עובד ציבור. לצד הרשעה זו זוכה הנאשם כבר במהלך שמיעת הראיות מעבירת האיומים שיוחסה לו באישום השני. כמו כן זוכה הנאשם משתי עבירות האיומים כפי שיוחס לו באישום הראשון, והכול כפי המפורט בהכרעת-הדין. לא למיותר להוסיף כי הרשעתו של הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור נעשתה הגם שהוראות חיקוק זו לא ייחסה לו עבירה זו, וזאת בהתבסס על עובדות כתב האישום כפי שהונחו בפני בית המשפט (עובדות שלמעשה לא היו שנויות במחלוקת), דבר אשר הביא אף את ההגנה להתייחס לעבירה זו ולעתור לבית המשפט לזכות הנאשם ממנה.

על פי האמור באישום השני (בו הורשע הנאשם) ביום 10.8.15, בעקבות האמור ההתרחשות המפורטת באישום הראשון (שבו על-פי הנטען איים הנאשם על אחיו המתלונן), הגיש המתלונן בקשה להוצאת צו הרחקה לנאשם. במסגרת הליך ה"ט 15396-08-15 הורתה כב' השופטת אטדגי-פריאנטה כי נאסר על הנאשם להיכנס לבית ברחוב באבא סאלי 46 בדימונה, או להימצא במרחק של 20 מטר ממנו. הצו ניתן בהעדרו של הנאשם.

ביום 11.8.15, בשעות הבוקר הגיע הנאשם לביתם של המתלוננים, אז מסרה לו המתלוננת כי יש צו הרחקה האוסר עליו להיכנס לבית וביקשה ממנו לצאת. בשעה 08:20 לערך איים הנאשם על המתלונן בפגיעה שלא כדין בגופו, בכך שאמר לה שהוא יהרוג אותו וזאת בכוונה להפחידו. במועד זה אמר למתלוננת: "זונה תמותי כבר". לקח מידיה את הטלפון כאשר התקשרה למשטרה, ואמר למוקדנית שיש למתלוננת דמיון פורה. ביום 11.8.15, בשעה שהיה בתחנת משטרת דימונה בחדר מעוכבים, תחת שמירתו של השוטרי אורן קידר, ביקש הנאשם להתפנות לשירותים. השוטרי קידר אמר לו שעוד שלוש דקות יגיע שוטרי נוסף וניתן יהיה לקחתו. בתגובה, אמר הנאשם לשוטרי קידר שהוא חייל גרמני, שוטרי נאצי וניסה לצאת מחדר המעוכבים בכוח.

טיעוני הצדדים

בא-כוח המאשימה, במסגרת טיעוניו לעונש, הפנה לערכים המוגנים בהם פגע הנאשם, בכללם תקינות הסדר הציבורי,

שמירה והגנה על אנשי חוק, שמירה על כבודו של אדם. לדבריו, מדובר בעבירות המחייבות גישה בלתי-סלחנית מאת בית המשפט, וזאת על מנת לאפשר לעובדי הציבור למלא עבודתם באופן תקין, עבודה אשר לא אחת כוללת עימותים תכופים עם אוכלוסייה עבריינית. זה הפנה לחומרת מעשיו של הנאשם ולאופן המזלזל בו פנה לשוטר. לדבריו, השילוב של העלבת עובד ציבור יחד עם עבירות של הפרת הוראה חוקית והפרעה לשוטר, מלמדים כי אין מורא החוק על הנאשם. בגין כל אלה, סבור כי מתחם העונש ההולם צריך לנוע מתקופת מאסר קצרה עד 12 חודשים מאסר בפועל. בגדרי המתחם ביקש לתת משקל לעברו הפלילי, הכולל ביצוע של עבירות דומות כלפי אנשי חוק ושוטרים, לרבות כלפי תובעת. עוד הוסיף כי הנאשם ניהל הוכחות ועל-כן אינו זכאי לאותה הנחה אותה מקבלים מי שהודו ולקחו אחריות על מעשיהם. בהצטרף לאלה ביקש להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה בן ששת החודשים, שהינו בר-הפעלה, נוכח הרשעתו בעבירה של העלבת עובד ציבור בתיק דנן.

בא-כוח הנאשם מנגד פירט תחילה את מאפייניו של הנאשם ונסיבות חייו הקשות. לדבריו, יש להעמיק חקר במאפייניו של הנאשם מעבר להתנהלותו החיצונית ואמירותיו המילוליות. לדבריו, לנאשם נסיבות חיים שאינן פשוטות. הנאשם ניהל אורח חיים יצרני וזוגיות טובה, עד לנקודת שבר מסוימת ממנה נותר ללא כלום, וללא כל מערכת תומכת. משפחתו של הנאשם התנכרה לו עד כי לא היה לו להציע ולו אדם אחד שיערוב לו, במסגרת הליכי המעצר. הנאשם מריר ונרגן, והאמירות אותן משמיע נובעות מדם-ליבו ולא מתוך רוע לב או רצון להרע למאן דהו. הנאשם שהה במעצר תקופה משמעותית. במהלך תקופה זו התנכלו לו פעם אחר פעם, וזה נאלץ לעבור מכלא לכלא ומאגף לאגף.

לגופם של דברים, הנאשם זוכה משלוש עבירות של איומים שהיו מלכתחילה ליבת כתב האישום, ולו מלכתחילה לא היו מיוחסות לנאשם ספק האם היה מבוקש מעצרו עד לתום ההליכים נגדו.

אשר לעבירות שעניינן הפרעה לשוטר והפרת הוראה חוקית, הרי שאלו מצויות במדרג הנמוך של עבירות כגון דא. אשר לעבירה של העלבת עובד ציבור, הרי שלא ניתן להתעלם מכך שמלכתחילה המאשימה לא ראתה לנכון לייחס לנאשם עבירה זו. אין לקבל הטענה שמדובר בשגגה או בטעות. בין כך ובין כך אין זה ראוי שכיום, מקום בו בית המשפט הרשיע הנאשם בעבירה זו, המאשימה עותרת להפעלתו של המאסר המותנה ובמצטבר. מן הראוי היה שלא לעתור כלל להפעלתו או להסכים להארכתו. גם אותה אמירה מעליבה כלפי השוטר לא נעשתה מרוע לב, אלא אמירה שנאמרה מתוך תחושת עוול סובייקטיבית של הנאשם, ומתוך כך שלדבריו לא זכה לטיפול בתלונתו מצד אותו שוטר. אלה כאלה מצדיקים הסתפקות בימי מעצרו.

הנאשם הוסיף על דברי בא-כוחו, שב וטען לחפותו. בניגוד לאמירותיו במהלך המשפט, ציין כי אין לו רצון להיות עוד בקשר עם מי מבני משפחתו, לרבות עם אמו, אשר לדבריו הביאה למאסרו שלוש פעמים. זה פירט את מצוקותיו בעת מעצרו, וציין כי לאחר שישתחרר יוכל להסתייע בחברים ובאנשי עסקים אשר מכירים אותו.

דין והכרעה

כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, בשלב הראשוני על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. על פי מבחן "הקשר ההדוק", אשר נקבע בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'אבר נגד מדינת ישראל**, (פורסם

בנבו) (29.10.2014), כדי להכריע בסוגיה על בית המשפט להשתמש ב"ניסיון החיים", כך שעבירות שיש ביניהן קשר הדוק ייחשבו לאירוע אחד.

בבואי ליישם את מבחן "הקשר ההדוק" על ענייננו, תוך שימת לב לעובדה כי המונח "אירוע" רחב מה"מעשה" אשר היה מוכר לנו עובר לתיקון 113, הגעתי לכלל מסקנה כי מכלול מעשיו של הנאשם מהווים אירוע אחד, ומשכך יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד עבור כלל העבירות בהן הורשע. מסקנתי זו מבוססת בעיקרה על אופי ומהות העבירות, על העובדה כי מדובר בהשתלשלות כרונולוגית אחת של מעשים, כאשר כל מעשה מהווה חוליית המשך לקודמתה. חיזוק לכך ניתן למצוא בעובדה שמעשים אלו נעשו בסמיכות זמנים, כשחלקם באותו המקום בתחנת משטרת דימונה.

בעבירת הפרת צו בית משפט לצורך הגנה על האדם, מלבד הפגיעה בביטחונה האישי של המתלוננת אשר לשמו ניתן הצו, פגע הנאשם גם בתקינות הסדר הציבורי ובשלטון החוק. על החומרה שיש לנקוט במקרים בהם נאשמים מפרים את האמון שניתן להם ע"י בית המשפט, אפנה לדברי כב' השופט אינפלד בת"פ 911/08:

"יש לזכור כי כל הפרה של הוראה חוקית היא חלטה מודעת להפר הודעות של ביהמ"ש החלטה להפר צו הגנה, פוגעת במוסד חשוב זה שהוא אחד הכלים החוקיים המעטים הניתנים לאזרח על מנת להגן על עצמו מידי איום. סלחנות כלפי הפרה שלצווי ההגנה תפחית מיעילותם, תעמיד בסכנה את אלו שבתי המשפט מבקשים להגן עליהם, תגביר האלימות, ותחייב נקיטה באמצעים דרסטיים יותר ויתר נגד הגורמים המסכנים, כגון מעצר או חלופת מעצר".

בעבירות של הפרעה לשוטרי ובהעלבת עובד ציבור פגע הנאשם בערכים של הגנה על השירות הציבורי במשמעותו המוסדית-מערכתית, פעילותו התקינה בהתאם לכללי המנהל התקין, הגנה על הסדר הציבורי ועל אושיות שלטון החוק. במעשה העלבת השוטר, פגע הנאשם לא רק בשוטר עצמו אלא אף במשטרת ישראל כולה, בתדמיתה, וביכולת ההרתעה שלה כמי שמופקדת על אכיפת שלטון החוק (ר' בעניין זה רע"פ 2660/05 יוסף אונגרפלד נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (13.08.2008); וע"פ (מחוזי חיפה) 20707-08-12 מצרי נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (06.12.2012)).

על החומרה הגלומה שיש בעבירות של העלבת עובד ציבור ועל הצורך בהשתת ענישה הולמת מרתיעה על מבצעה של עבירה זו, עמד כב' השופט ס' גובראן ברע"פ 5579/10 דוד קריה נגד מדינת ישראל, (פורסם בנבו) (02.08.2010):

"אחר קריאת דברים אלו יש לשוב ולהזכיר כי הדעת אינה סובלת שימוש בביטויים כה נלוזים גזעניים ומעוררי חלחלה כנגד שוטרי משטרת ישראל, אשר עושים את עבודתם נאמנה למען שמירת הסדר הציבורי ובטחון הציבור, ואף מסכנים את חייהם לשם כך. איני יודע מאין לקח המבקש את החוצפה ועזות המצח להתנהג בדרך שכזו לשוטרים במהלך מילוי תפקידם. דבריו אינם מהווים רק פגיעה קשה ביותר בשוטרים עצמם אשר נמצאים שם כדי להבטיח את ביטחוננו, אלא יש בהם פגיעה קשה ביותר בשלטון החוק ובמדינה כולה, כפי שציין בית המשפט המחוזי. על התנהגות שכזו לא ניתן לעבור לסדר היום וחובה עלינו להכביד את ידינו כנגד מי שלוקחים חרות לעצמם לפגוע בצורה כה קשה בנציגי החוק במדינת ישראל. יש להוקיע בחומרה רבה מעשים בהם אדם לוקח את החוק לידי, לשם פגיעה והעלבה בעובדי ציבור במהלך מילוי

תפקידם. מעשים אלו מערערים את המוסכמות הבסיסיות ביותר של החברה הדמוקרטית בה אנו חיים. חברה המכבדת את שלטון החוק ואת זכויותיו של הזולת לא תאפשר פגיעה והעלבה כה קשה של נציגי החוק, וכל פגיעה שכזו צריכה להיתקל בקיר ברזל של אפס סובלנות, על מנת לגדוע אלימות מסוג זה במהירות האפשרית. כאמור על מול אלימות מילולית שכזו המכרסמת ביסודות חברתנו הדמוקרטית יש לנקוט בענישה מרתיעה. הציבור נותן את מבטחו בעובדי הציבור ונציגי החוק, 'וטובת הציבור מחייבת כי יובטח להם שיוכלו למלא את תפקידם ללא מורא וללא פחד... מתוקפנים ומאיימים. לכן הכרח להטיל ענישה של ממש, גם למען ישמעו וייראו'.

סקירת הפסיקה מעלה כי העונשים אשר הושתו על נאשמים אשר הורשעו בביצוע מעשים דומים לאלו שביצע הנאשם נעו על פני משרעת רחבה של עונשים, החל מענישה צופה פני עתיד ועד למספר חודשי מאסר לריצוי מאחורי סורג וברית. על דרך הכלל, בעבירות של הפרת הוראה חוקית בתי המשפט שטים ליבם למשך הזמן שחלף מאז שניתנה ההוראה ועד הפרתה, התכלית שלשמה מלכתחילה הוצאה ההוראה החוקית, מיהות הגורם שהוציא את הצו, האם נלוו להפרה עבירות נוספות, וכן יתר הנסיבות שנלוו לאותה הפרה.

בעבירות של העלבת עובד ציבור בית המשפט שת ליבו בין היתר לנוסח הביטויים שהוטחו בעובדי הציבור, תדירותן, האם נלוו להן עבירות נוספות, מיהות עובד הציבור והנסיבות בהן הושמעו אותן העלבות, האם מדובר באמירות מחושבות או כאלה שנאמרו בעידנא דריתחא, מידת ההשפעה של אותם עלבונות על תפקודו התקין של עובד הציבור.

בדומה למפורט לעיל, גם בעבירות של הפרעה לשוט ניתן למצוא קשת רחבה של עונשים, החל מעונשים צופי פני עתיד ועוד לעונשי מאסר בני מספר חודשים. לא למיותר לציין כי ביחס לעבירה זו קבע המחוקק בסיפא של סעיף 275 עונש מינימום שלא יפחת משבועיים ימים. בכך ביקש לבטא את החומרה הגלומה בעבירה בכגון דא, לצד הצורך לאפשר לשוטרים למלא תפקידם כחוק וללא הפרעה.

בבחינת מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים, סבורני כי ככל שהדבר נוגע לעבירה של הפרת צו של בית המשפט, הרי שזו מצויה במדרג הבינוני-נמוך. כפי המפורט בהכרעת-הדין, דבר הוצאת הצו על-ידי המתלוננים הובא לידיעתו של הנאשם רק במעמד הגעתו אל בית האם שכן זה הוצא במעמד צד אחד. ההפרה התקיימה מקום בו זה לא עזב המקום חרף הפצרותיה של האם. העובדה כי זה אינו נשמע לאמו הקשישה, הסובלת מחוליים שונים, ואגב כך נוטל ממנה את הטלפון ומכנה אותה בכינוי גנאי, מהווה שיקול לחומרה. מנגד, נסיבות אלו שונות תכלית שוני מנסיבותיו של נאשם אשר מפר צו שניתן בנוכחותו. נסיבות אלו שונות תכלית שוני מעניינו של נאשם אשר במודע מגיע למקום אליו נאסרה הגעתו על-ידי בית המשפט. נסיבה נוספת שיש בה כדי למקם את ההפרה במדרג הנמוך נוגעת לכך שבית המתלוננים היה למעשה גם ביתו של הנאשם במועד הרלוונטי, מקום בו החזיק את רכושו האישי, לרבות בגדיו ויתר הדברים להם הוא נזקק.

ביחס לעבירה של הפרעה לשוט סבורני כי זו מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת במדרג הנמוך. בצדק נטען על-ידי ההגנה כי זו התבטאה והתמצתה באקט פיסי קצר שבו הנאשם קם ומבקש לצאת את החדר בניגוד

להוראת השוטר. לא ננקטה כל אלימות מצידו של הנאשם אגב יציאתו. בפועל לא סוכלה או הופרעה עבודתו התקינה של השוטר. לצד האמור לעיל, במעמד זה העליב הנאשם את השוטר והטיח בו כי הוא "שוטר נאצי" ו"חייל גרמני". בית המשפט ציין באריכות במסגרת הכרעת-הדין את הגישה הבלתי-מתפשרת של הערכאות השונות, מקום בו מוטחות אמירות שכאלה בעובדי ציבור (עמ' 52 להכרעת-הדין). דברים אלו נכונים גם לעניין גזירת העונש, כאשר עצם הביטוי, על הקונוטציה השלילית העזה הגלומה בו, מקים עבירה של העלבת עובד ציבור שאינה פעוטה כלל ועיקר. הדברים אמורים ביתר שאת מקום בו אמירה זו מושמעת כלפי שוטר אשר מבצע תפקידו בשמירה על חשוד מעוכב או עצור בתחנת המשטרה.

העובדה כי הנאשם נוקט שפה זו באופן תדיר (כפי שנהג גם במהלך ניהול ההוכחות עת השמיע אמירות בעלות נופך דומה כלפי אותו שוטר או כלפי התובע) אין בה כדי להקל עימו. אין זה מעניינו של מושא העלבונות האם הנאשם מודע לעומק החומרה הגלומה בביטויים אלו, אין זה מעניינו של מושא העלבונות האם הנאשם עושה שימוש בביטויים אלו כדבר שבשגרה. כך גם אל לו לבית המשפט להקל עם הנאשם אך בשל כך, מתוך הבנה כי זוהי שפתו וזו דרך התבטאותו.

לאור האמור לעיל, סבורני כי מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו של הנאשם מן הראוי שינוע מעונש צופה פני עתיד ועד 12 חודשים מאסר בפועל.

בגזירת עונשו של הנאשם בגדרי המתחם ולחומרה יילקח בחשבון בראש ובראשונה עברו הפלילי המכביד הכולל תשע הרשעות קודמות, רובן המכריע נסובות סביב עבירות איומים, הפרעה לשוטר, התנהגות פרועה והעלבת עובד ציבור אך לא רק. עוד בין שלל הרשעותיו ניתן למצוא גם הרשעות בעבירות של הפרת הוראה חוקית והפרת צו על-פי חוק למניעת אלימות במשפחה.

הנאשם ריצה מספר עונשי מאסר מאחורי סורג ובריש אשר לא היה בהם כדי ללמדו בדבר הפסול במעשיו. הנאשם אף חטא בעבירות של אלימות ממש כלפי שוטרים וכלפי בת-זוגו, ובכך הוכיח כי יש ולעיתים אמירותיו המילוליות מוצאות מן הכוח אל הפועל.

הנאשם מבצע את המיוחס לו כאשר תלוי ועומד נגדו מאסר מותנה בן שישה חודשים שהינו בר-הפעלה שהושת עליו במסגרת ת"פ 31489-07-13. עיון בכתב האישום בו הורשע הנאשם בתיק זה מלמד כי אז דובר על הפניית איומים ועלבונות כלפי תובעת משטרתית, בכללם: **"את תובעת מושחתת שבי בשקט, את כמו כל התובעים, גרמנים, את מושחתת... תפקיד של גרמנים... אנחנו עוד נגיע רחוק, אני אגיע רחוק... כשהיא תגמור לדבר הגרמנייה הזאת אני אכנס... עדיף להשאיר אותי במעצר עד הערעור בבית משפט מחוזי כי אם אני אצא אני אקח את החוק לידיים"**. במובנים רבים, חסד נעשה עם הנאשם בתיק זה, מקום בו סוכם בין הצדדים במסגרת הסדר, על השתתפות עונש צופה פני עתיד בלבד.

הנאשם כפי הנראה לא השכיל לנצל את ההזדמנות שניתנה לו, ופירש באופן מוטעה הגישה הסלחנית שננקטה בעניינו,

כהיתר להמשיך ולעלות בכל הסובב אותו. במצב דברים זה, יש לתת משקל להרתעת היחיד, כמו גם משקל מה להרתעת הרבים נוכח נפוצות העבירות בהן הורשע הנאשם והזילות אשר לא אחת מופנית כלפי שוטרים ועובדי ציבור המבצעים עבודתם.

הנאשם לא לוקח אחריות על המעשים בהם הורשע, שב וחוזר על עמדתו הקרבנית ועל העוול שלדבריו נעשה לו על-ידי השוטרים ועל-ידי משפחתו. ברי כי בנסיבות הללו, אין לדבר על נטילת אחריות, ברי כי אין לדבר על הליך שיקומי שבגיני יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם שנקבע.

הנאשם ניהל הוכחות, משכך אינו זכאי לאותה הנחה משמעותית לה זכאים מי אשר הודו וחסכו זמן שיפוטי יקר. יחד עם זאת, בשים לב לזיכויו של הנאשם מן האישום הראשון, וכן לזיכויו מעבירת האיומים באישום השני, אין לומר כי זה ניהל הוכחות לריק, בפרט כאשר בית המשפט קיבל חלק מטענותיו.

לקולא ילקחו בחשבון נסיבות חייו הקשות וההתדרדרות שחלה בכל המישורים השונים בחייו, הן המישור האישי והן המישור הכלכלי, עד כי זה מצא עצמו לבדו, ללא כל מעטפת משפחתית תומכת. לצד האמור לעיל, משקלן של נסיבות אלו יהיה במשורה נוכח הסתבכויות החוזרות ונשנות של הנאשם בפלילים, ונוכח התרשמות בית המשפט כי זה אינו פועל לשפר את המצב אליו נקלע.

אופן הפעלתו של המאסר המותנה:

על דרך הכלל, מאסר מותנה יש להפעילו במצטבר לכל עונש אחר. זוהי הפסיקה המנחה וזוהי לשונו של סעיף 58 לחוק העונשין. הגם כך, סבורני כי בתיק זה, ולו לפני משורת הדין, יש מקום להפעיל את המאסר המותנה רובו בחופף לעונש המאסר שיושג עליו בגין תיק זה. הדברים אמורים נוכח כך שהרשעתו של הנאשם בעבירה של העלבת עובד ציבור נעשתה הגם שלא יוחסה לנאשם הוראת חיקוק שכזו בעובדות כתב האישום. בין אם הדבר נעשה בשגגה, כפי דברי התביעה, ובין אם הדבר נעשה בכוונת מכוון, נתון זה נכון וראוי לקחתו בחשבון עובר לשאלת אופן הפעלתו של המאסר המותנה.

בטרם ייחתם גזר-הדין יצוין כי יש לקוות כי דבריו של הנאשם בדבר רצונו לפתוח דף חדש, בנפרד ממשפחתו, ובמקום מרוחק מהם, אכן ימצאו ביטוי ממשי חלף הסתבכויות מיותרות, חוזרות ונשנות, שמקורן בלשונו משולחת הרסן ובסכסוכים נטענים בינו לבין משפחתו.

סוף דבר, הנני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

א. שישה חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו, 11.8.15;

ב. מורה על הפעלת המאסר המותנה בן ששת החודשים מת"פ 31489-07-13, כך שחודשיים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל, והיתרה בחופף. בסך-הכול יהיה על הנאשם לרצות

שמונה חודשים מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו, 11.8.15;

ג. ארבעה חודשים מאסר מותנה למשך שנתיים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות לפי סימן ג' לפרק ט'
לחוק העונשין, או עבירות איומים או עבירות שעניינן הפרת הוראה חוקית.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן היום, כ"ו באדר ב' התשע"ו, 5 באפריל 2016, במעמד הצדדים.

דניאל בן טולילה, שופט